

Zártkörű

Buli van, szól a zene. A publikum ropja a táncot. Volt textildolgozók találkoznak itt egymással. Azóta, mióta bezárták a gyárat. Pontosabban már tíz éves hagyomány ez náluk, évente egyszer újra összejönni. Kimegyek az étterem elé, nem csak friss levegőt szívni, hanem cigarettát is. Nem vagyok egyedül. Egy fiatalember tőlem nem messze kotorászik az oldalzsebes nadrágjában. Felnéz, közeledik felém és tüzet kér. Könnyebbnek vélem a dolgot, ha odaadom a kezébe az öngyújtómat, mint hogy én meggyújtani, mert valahogy egy idegentől nem igazán esik jól, ha csak úgy a kezemhez ér, főleg ha az a fránya szikra nem adná meg magát, és több pillanatig fennállna ez a számomra kényes helyzet. Tapasztalatból mondom, így ez nálam már bevett szokás, legyen az bárki, akit nem ismerek, vagy ismerem, de még ennyire nem engedném magamhoz, hogy az én kezem szorongassa. Neki sikerül egyből szikrát csiholnia, és visszaadja az öngyújtómat. Két lépést hátrál, majd egy lépést megint közeledik. Közben az étterem ablakán átvillanó fények és az emberekből kiáradó jókedv őt is magával ragadják.

- Nagy emberek ugye? - kérdi tőlem, kutatva a szememben a választ.

- Textilesek, akik minden évben találkoznak, azóta mióta bezárt a gyár.

Aztán megáll a csend is közöttünk, csak a zene hallatszik. Az én fejemben meg az motoszkál, hogy számára nagyok azok, akik az üvegfalon túl épp mulatnak. Ó, mily igaza lehet, hiszen túlélünk egy gazdasági válságot, melyben újra kellett kezdenünk mindent, és feleslegessé vált minden szakmai tudásunk, amire addig építkezhettünk. Ám nem fárasztottam ezzel őt, inkább hallgattam.

- Bemennék. De a roma származásom miatt nem engednének. – panaszolja.

- Zártkörű. - válaszolom neki megnyugvásként.

- Mi az, hogy záááártkörű?

Ránézek. Ránézek, hogy tudjam, hogy milyen választ adjak, vagy, hogy megértsem, ő miért nem érti ezt a fogalmat, hogy zártkörű. Látom, minden ruházata lóg rajta, egy vagy tán több mérettel is nagyobb a kelleténél a kabát, az oldalzsebes nadrág, tán csak a cipője lehet egyedül épp a méreténél. A mintás inge lazán kigombolva a nyakánál. Arcán sötét pihe képződmény. Ő is figyel engem, így inkább megszólalok.

- Zártkörű az, amikor lefoglalják a termet, és csak azoknak van joguk arra az időre azt igénybe venni, akiket meghívtak.

- Jaj, én banai vagyok. – néz fel a sötét égre - Én is zenélek. – fújja felfelé hosszan a füstöt.

Mire két lépést hátralépek. A srác, nevezzem így, mert húsz esztendősnél biztosan nem több, elkezdi dúdolni a bentről kihalló slágert. Olykor-olykor a szövegtudásába baki esik. Nekem még jócskán fér slukk a cigarettámból.

Hallgatom. Nehezemre esik egyhelyben állva füstölni, így teszek pár lépést közben, néhányat jobbra, majd aztán balra. Ugyanez a koreográfia a srácnál is. Végül elgyúrom a cigit a kijelölt helyen. Egy vizlát-ot illemből még eleresztek feléje. Bemegyek a volt kollégák körébe. Beszélgetek, közben ásványvizet fogyasztok. Majd megint rám tör a nikotinhiány. Ismét kimegyek. A srác nincs, nincs itt ő, a banai. Elment, vagy azért mert elfogyott a cigarettája, vagy azért, mert most már tudja mi az, hogy zártkörű. Bár, szerintem biztosan tudta mi az, hogy zártkörű, de azért mégis megkérdezte.